

Júdásról és a keresztről

Ha a kereszthez jutunk, nyilvánvalóvá válik, hogy valóban a halálba adjuk-e az óemberünket vagy csak a kegyesség látszata van meg nálunk.

Mielőtt Leonardo da Vinci „Az utolsó vacsora” című festményébe fogott, hosszú időn át keresett valakit, aki modellt ült volna neki Jézus alakjához. Végre talált egy élettel teli, harmonikus, nemes arcvonású fiatalembert. Utána megfestette Jézus 11 tanítványát, egyiket a másik után, míg végül immár húsz évvel később már csak Júdás hiányzott. Ismét hónapokon át kereste a megfelelő arcot. Egy napon a város ziüllött negyedében valaki elment előtte, és ő azt gondolta: megvan az igazi!

Miután ez az ember végig ülte, amíg Leonardo elkészült a képével, megkérdezte a festőt:

– „Nos, nem ismer rám? Én ugyanaz vagyok, akit Ön 20 éve lefestett!” –, mire Leonardo da Vinci meglepetten kérdezte:

– „Mi történt Önnel,? Miért változott meg ennyire?”

– „Megkeseredett az életem!”

A keserűség rombolta le az egykor olyan sokat ígérő fiatalember életét és teljesen megváltoztatta a nemes arc vonásait. Hogy is néz ki egy Júdás tanítvány? Például, mutatkozhat nagyon hívőnek. Azon fáradozik, hogy bizalmat keltsen, jó munkatárs legyen, anyagiakban felelősségteljesen jár el, hogy jó pontot szerezzen és saját magát érdemesnek tartja valamilyen vezető pozícióra. Júdás munkája jó és eredményes, amikor az Úr kiküldi a többi tanítvánnyal.

Luk. 6,12–13 *„És azokban a napokban kiment a hegyre imádkozni és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el. És mikor megvirradt, előszóltotta az Ő tanítványait és kiválasztott azok közül tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett.”*

A nevük felsorolásakor utolsónak Júdás Iskariótest említi, aki árulóvá lett. Mielőtt Jézus kiválasztotta őket, előbb egész éjjel imádkozott. Ő ugyanolyan ember volt, mint mi. El tudjuk képzelni, mit élt át Jézus azon az éjszakán? Neki kellett döntenie, és bizonyára így imádkozott: „Atyám, segíts nekem! Valóban Júdást kell választanom?” Azonban Júdásnak kellett az egyik bizalmasának lennie.

A többi tanítvány szemében megbízhatónak tűnhetett, mert amikor Jézus rábízta a pénzes zacskót, nem látszott rajta a bizalmatlanságnak semmi jele. Júdás a többiekkel együtt üzte ki az ördögöket, betegeket gyógyított, embereket vezetett megtérésre, csodákat tett és csodákat élt át. Ugyanolyan hangosan imádkozott, mint a többiek, prédikált és minden tanácskozásukban részt vett, és az úrvacsorából is részesült. Minden tekintetben odaadó tanítványnak látszott. Fellépése, beszéde olyan volt, mint a többieké. Mindent elhagyott és követte Jézust, búcsút vett a családtól és a barátoktól.

Amikor sok tanítvány felhagyott Jézus követésével, mivel a beszéde túlságosan kemény volt a számukra (Ján. 6,60 *„Tanítványai közül, akik ezeket hallották, többen azt mondták: Kemény beszéd. Ki hallgatja?”*), Júdás mellette maradt.

Ettől kezdve sok tanítványa elmaradt és nem jártak többé Vele. Ekkor Jézus így szólt a tizenkettőhöz: Ti is el akartok menni? Simon Péter így válaszolt: Uram, kihez mehetnék? Örök életnek beszéde van Nálad, és mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy az Isten Szentje. Jézus így válaszolt nekik: Nem Én választottalak-e titeket, a tizenkettőt? És egy közöleték ördög. Ő pedig Júdásról az iskarióti Simon fiáról szólt, mert neki kellett Őt elárulnia, – egy a tizenkettő közül. (Ján. 6,66 *„Ettől kezdve tanítványai közül sokan visszahúzódtak, s többé nem jártak vele.”*) Júdás még ebben az időpontban sem ment el Jézustól.

Bizonyára nagy tudással rendelkezett, mert hiszen a legjobb tanítómestere volt, Jézus. Mégis mindez nem használt neki. Tudása nem változtatta meg a szívét. Bár az istenesség látszata megvolt nála, de ereje nem. Jézus szeretete azt is elhordozta, hogy képmutatóvá vált és rajta kívül ezt senki sem vette észre. Júdás száz és száz csodát látott, ahogyan a nyomorékok meggyógyultak, vakok visszanyerték a látásukat, halottak feltámadtak és belpoklosok tisztultak meg. Jézusban soha semmi hibát nem talált. Ugyanannyi figyelmességben volt része, mint a többi tanítványnak. De mindez nem változtatott a szívén.

Jézus bizonyára sokat imádkozott érte éjszakákon át, és kétség fogta el: semmit sem használnak az imáim! Júdás ugyanannyi szeretetet kapott, mint a többiek, és az utolsó vacsoránál Jézus az ő lábát is megmosta. Júdás három és fél esztendőn keresztül tökéletes tanításban, kiképzésben, helyreigazításban és biztatásban részesült. El lehet mondani: kegyelemre kegyelmet kapott. Azonban mindeme kegyelem ellenére a szíve napról napra keményebb lett. Megszokta Jézust.

– Testvérek, veszedelmes dolog, ha megszokássá válik a Szent Szellem szolgálata számunkra! Júdás csendesen és észrevétlenül három és fél éven át ellenállt a Szent Szellemlnek, megszorította, végül hagyta, hogy teljesen ki aludjon a Szent Szellem tüze. Borzasztó! Úgy tűnik, nem volt látomása az örökkévalóságról. A megváltozás és a szabadulás minden lehetőségét hagyta maga mellett elhaladni.

Amikor első alkalommal lopott a pénzből, semmi sem történt. Így aztán ez mindinkább szokásává vált. Elmondható, hogy a bűnbánat és a bűnvallás már semmit sem jelentett a számára. Testvérek, vajon a bűnvallásnak megvan-e nálunk az igazi értéke? Ezt a kérdést komolyan kell feltennünk magunknak. Ő a mennyei kincseket földiekkel cserélte fel és felemelte sarkát az Isten Fia ellen, ahogy ezt a Ján. 13,18-ban olvassuk:

„Nem mindnyájatokról beszélek, tudom, kiket választottam, de hogy az Írás beteljesedjék, Aki Velem együtt eszi a kenyeret, felemelte sarkát ellenem.”

Júdás végül elment a főpapokhoz és harminc ezüstpénzért kiszolgáltatta Mesterét, mindössze egy rabszolga áráért! Harminc ezüstpénz elegendő volt a számára, hogy eladja a Mesterét. Hogy lehet az, hogy valaki ilyen sokáig él az Úr Jézus jelenlétében és külsőképpen megőrizze a kegyességét, anélkül, hogy leleplezné önmagát? Nos, itt van a titok nyitja: Kereszt nélkül feltűnhet az ember kegyes színben. Csak a kereszt hozza napvilágra a szíved rejtett dolgait. Júdás szíve csak akkor lepleződött le, amikor szembesült a kereszttel; megbotránkozott. A Gecsemánéig minden jól ment –, ez az a hely, ahol Jézus a szíveket vizsgálja. A kereszthez az út elkerülhetetlenül a Gecsemánén keresztül vezet. De Júdás

nem akarta a keresztnél befejezni. Testvérek, mi mit akarunk? A korona érdekelte Júdást, de a keresztnem. Ő ott volt, amikor Jézus azt mondta:

Mát. 16,24 *„Ha valaki követni akar Engem, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét és kövessen Engem!”*

Így került mindjobban Júdás a sátán befolyása alá, hogy állandóan ellene álljon a Szent Szellemnek, aki mindinkább hatalmat nyert felette, míg végül a keresztre feszítés előtti estén szabad utat kapott Júdás szívéhez. Júdás a páska-vacsorán a legjobb helyen ült. Ez volt az utolsó lehetősége, mert az ördög már készenlében állt. Ha Júdás elvinné a darabka kenyeret Jézus kezéből, akkor minden elmúlna. És Júdás elvette. Emberileg meg lehetne kérdezni: Vajon Jézus, akiben olyan nagy szeretet volt, hogy még a legszörnyűbb gyilkosának is megbocsátott, nem kötözhetne volna meg előbb az ördögöt, mielőtt Júdásnak a darabka kenyeret nyújtotta? Nem tudta volna megakadályozni, hogy Júdás ilyen tragikus módon végezze? A választ Isten Igéje adja meg nekünk:

Zsolt. 18,26–27 *„Jósággal közeledsz a jóhoz, az igazhoz igaz vagy. A tisztával tisztán bánysz, a hamissal azonban hamis módra.”*

Ó mily rettenetes, amikor az Úr valaki iránt fordítottnak mutatkozik! Adjon az Úr kegyelmet! Jézus előre figyelmeztette Júdást: Te el fogsz Engem árulni! Júdás ezt világosan hallotta, nem volt süket. De a falatot egykedvűen vette el Jézus kezéből. Bizonyára ezt gondolta: Ő ez nem olyan rossz! Sokszor jön hozzánk az ellenség: „Ő ez nem olyan rossz! Jézus most éppen így beszél!” Az álszentség, amelyet el akart rejteni, a végéhez érkezett. Az ördög már régóta várt erre a végső alkalomra és talán azt gondolta: „Jézus most már nem akadályozhat engem. Júdás csendben elég bizonyítékot szolgáltatott hamis voltáról, a kegyelmi ideje most már örökre lejárt.” Mikor azután elvette a falatot, belement az ördög. Júdás mindent elveszített, az örökéletet és a dicsőséget. Mennyi van még bennünk Júdásból? Életében ott volt a szentség látszata. Vajon a mi életünkben is nem így van olykor? A képmutatás, a kapzsiság, az önzés becstelenné és árulóvá tesz. Azonban senki sem merészelhet minket Júdás-tanítványnak nevezni. Amennyire csak lehet, mellőzni szeretnénk a Gecsemánét. Nem, az olajprést nem kerülnék el. Ez az egyetlen út a túlradó élet felé. Más út nincs. *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyerné is, de az életében kárt vallana? Vagy micsoda váltságdíjat adhat az ember az életéért?”* (Mát. 16,26)

Moody evangélistát egyszer megkérdezte egy fiatalember: „Mit jelent az: meghalni önmagamban?” – „Jöjj, menjünk a temetőbe!” – felelte Moody. Ott egy sírnál felszólította, hogy sértő szavakkal szidalmazza a halottat. A fiatalember megdöbbenve tiltakozott, de némi rábeszélésre mondott néhány bántó szót. „Na és most dicsérd meg őt, ahogy csak tudod! Mondd el neki, milyen derék ember volt és hogy mindent milyen jól cselekedett!” – Miután az ifjú mindazt megtette, Moody tudni akarta: „Hogy reagált a halott, mikor szidalmaztad?” – „Semmit sem válaszolt!” – „És amikor dicsérted?” – „Természetesen akkor sem! Hiszen halott!” Moody elégedetten mosolygott: „Érted-e már, mit jelent önmagában halottnak lenni?”

A saját én halála ajtót nyit a nagyobb szellemi erőhöz és a szellemi gyümölcsökhöz, út a túlradó életre és a bűn feletti győzelemre. Az én halála helyet készít Jézus Krisztus feltámadási életének. A keresztnem a magatartásom teljes javulását szolgálja, az ember-lételemet befolyásolja, az öltözködésem, járásom, nézeteim, kapcsolati formáim módját, másokkal szembeni magatartásomat. A gondolkozásomat meghatározza, korlátozza, vezeti, úgyhogy mások Krisztust láthassák rajtam keresztül. Azonban a keresztnem még tovább és még mélyebben áthat. Befolyásolja becsvágyamat, kívánságomat, az élettől való elvárásomat, hivatásomat, pénzemet, szórakozásomat, jogaimat és a kiváltságaimat. Amely területeken még megkötözöttek vagyunk, minden lehetőséget megragad, hogy halálba adhassuk magunkat.

A keresztnem megszabadít a feltételezett jogomtól, hogy haragos és csüggedt legyek. Meggátol a kényelemre és a megtorlásra irányuló jogomban. Levágja az arra törekvő vágyamat, hogy megértsenek, hogy tisztelettel bánjanak velem, gátolja a jogomat a cselekedeteim elismerésére, az önvédelemre. Megőrzöm-e a békességet olyankor, amikor másokat ér elismerés azért a munkáért, amelyet én végeztem? Mint vezető vagy munkatársak, panaszkodunk-e a terheink miatt?

Vagy inkább növelik ezek az örömeinket?

Gal. 2,20 *„Élek többé nem én, hanem a Krisztus él bennem”* – ennek meg kell bennem valósulnia. Egy lépést lejjebb lép. Nagyon fontos, hogy a keresztnem utat lépésről-lépésre Jézussal járjuk.

Róm. 5,1–5 *„Megigazulván hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által van a meneteink is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében. Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság békességes türelést nemz, a békességes türelés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet, a reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Szellem által, aki adatott nekünk.”*

Ha eljutunk odáig, hogy a saját énünkben már semmi sincs bennünk, hanem minden csak Krisztus, akkor megismertük azt a titkot: mit jelent alkalmassá válni. Egy alkalommal Müller Györgyöt megkérdezték: mi annak a titka, hogy valaki alkalmas eszköz legyen az Úr számára. Azt felelte: „Volt egy nap, amikor teljesen, egészen meghaltam.” Amíg beszélt, mind mélyebbre hajolt a padló felé: „Müller György meghalt a véleményeinek, az értelmének, az ízlésének és akaratainak. Meghalt a világnak, a vagyonnak, meghalt a testvérei, barátai helyeslésének vagy elutasításának. Azóta csak arra igyekszik, hogy Istennek tessen!”

Erre segítsen minket az Úr! A keresztnem elvisz minket oda, ahol lennünk kell. Jöjjetek, örüljünk annak, hogy ragaszkodhatunk a keresztnem-úthoz!